

Beeld/spraak

Luc GORDTS / Jozefien VAN HUFFEL

HALLE | Met drie gebeeldhouwde bloedjes aan zijn rok reist deze Don Bosco al vier jaar de wereld rond. Overal kijken kinderen in zijn bronzen blik. Stoer, nieuwsgierig of met eerbied voor de man die zijn naam aan hun school gaf. Deze kinderen zongen drie liedjes voor Don Bosco in de Emmaüskerk vlakbij hun basisschool in Halle. In 2015 keert het beeld terug naar Turijn, waar het in 2009 vertrok. Met binnenin nog steeds de relik van de heilige. Maar nu ook vergezeld van de geest van iedereen die in gedachten even meereisde.

Een bank vooruit voor de VRT

Thee & Televisie

Marcel VAN NIEUWENBORGH

” In *Het spiegelpaleis* verklaarde een jongedame dat ze op de jongste boekenbeurs in Antwerpen drie uur lang in de rij had gestaan om het boek te kopen van Astrid Bryan en het door haar te laten signeren. Minister van Onderwijs Pascal Smet (SP.A) had even daarvoor in het Vlaams Parlement en op de televisie gezegd dat de media te veel aandacht schenken aan personages als Astrid Bryan en te weinig aan wat de kijkers en lezers werkelijk aanbelangt. Dit als reactie op wat in de afgelopen dagen de goegemeente in Vlaanderen met verstomming had geslagen. Uit een studie was gebleken dat de leerkrachten in spe een schrijnend gebrek aan algemene kennis vertonen, niet eens op een blinde kaart kunnen aanwijzen waar China ligt, geen naam kunnen kleven op een foto van Herman van Rompuy en evenmin weten dat Pascal Smet de minister van Onderwijs is.

Smet noemde dat de ‘veramerikanisering’ van onze samenleving, wat op protest stuitte van een oppositielid dat beweerde dat zulks een goedkope gemeenplaats was. Wat niet helemaal waar is. Amerikanen die menen dat in New York de Mississippi loopt en dat *Brussels* een land is, zijn legio. Een hoogleraar literatuur die vaak gastprofessor was in de Verenigde Staten vertelde me ooit dat

Amerikaanse promovendi soms een al te simpele scriptie afleveren, maar dat het uiteindelijk toch vaker gebeurt dat ze alles tot op de laatste snipper van een auteur hebben nagespeurd. Minister Smet heeft wel gelijk als hij stelt dat de media de voorbije twintig jaar het niveau van hun bladen en programma’s lieten zakken. Er werd een ‘ideale mix’ nagestreefd van *high* en *low culture*. Vooral de zogenoemde cultuurrubrieken worden voor het grootste stuk gevuld met berichten over popmuziek en popmuzikanten. Artiesten laat men diepzinnigheden uitkramen in interviews en ze worden door cultuurredacties gebeld om hun mening te kennen over de meest uiteenlopende maatschappelijke problemen.

In de jaren 1990 liep het even mis toen in de bladen almaar meer interviews verschenen die achteraf bleken van a tot z te zijn verzonnen. Zo bracht een Zwitserse journalist de meest intieme gesprekken met internationaal bekende popsterren. Hij liet een wereldbekende Amerikaanse acteur peroreren over het oude Egyptische dodenboek. Daarover was niemand verbaasd, maar in de inleiding had de Zwitser geschreven dat hij meer dan één uur had gepraat met de acteur. En daarmee had hij zich jammerlijk verraden. Je moet weten dat sterren van het kaliber van Brad Pitt nooit meer dan een kwartier

van hun kostbare tijd aan een individuele journalist besteden. Als ze dat al doen. Want meestal zijn het collectieve interviews, waarvan je dan de neerslag vindt in diverse bladen, waarbij het wel eens lijkt alsof de zanger op de schouder van de journalist was komen uithuilen.

Het spiegelpaleis, een programma op één waarbij de deelnemers moesten peilen naar wat de modale Vlaming denkt, werd niet toevallig opgenomen in het Vlaams Parlement. Het was ook een oefening in wat de jongste tijd ‘populisme’ heet. Ook in de politieke wereld wordt vandaag vaker uitgezocht wat de grote massa over een probleem denkt alvorens maatregelen te treffen, wetten te maken en decreten te stemmen.

De openbare omroep schoot ook wel eens tekort in zijn opvoedende taak. De opvoedende taak waarover Ben Crabbé in *Blokken* wel eens lacherig wil doen. Een quiz als *Blokken* wordt opgeteld onder de educatieve uitzendingen, al kwam daar het jongste jaar wel enige verandering in. De komst van VT4 is daar niet vreemd aan. De VRT ging zijn kerntaken – nieuws en duiding – ernstiger nemen. Een bank vooruit. Maar wat het amusement betreft, heeft de openbare omroep nog werk voor de boeg. Ook daar zou men het wat minder over Astrid Bryan mogen hebben. ”